

РЕШЕНИЕ

№ 183

гр. Варна, 22.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА в публично заседание на двадесет и седми март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ралица Ц. Райкова

при участието на секретаря Жасмина Ив. Райкова
като разгледа докладваното от Ралица Ц. Райкова Търговско дело № 20223100900677 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба, подадена от 1/ Г. А. С., ЕГН *****, адрес: *****, тел: *****; 2/ Ю. Д. Д., ЕГН *****, с адрес: *****, тел: +*****; 3/ Н. Д. Х., ЕГН *****, с адрес: *****, тел. *****; 4/ В. Д. Х., ЕГН *****, с адрес: *****, тел. *****, и 5/ М. Д. Х., ЕГН *****, с адрес: *****, тел. *****, срещу „Дженерали застраховане“ АД, ЕИК 030269049, с адрес: гр. София, бул. „Княз Александър Дондуков“ No 68, представлявано заедно от Ж. М. Д. и Ю. К. К., с която са предявени обективно кумулативно съединени **искове с правно основание чл.432 от КЗ и чл.86 от ЗЗД** за осъждане на ответника да заплати на: 1/ Г. А. С., ЕГН *****, сумата от **40 000 лв.** /четиридесет хиляди лева/, 2/ Ю. Д. Д., ЕГН *****, сумата от **55 000лв.** /петдесет и пет хиляди лева/, 3/ Н. Д. Х., ЕГН *****, сумата от **55 000лв.** /петдесет и пет хиляди лева/, 4/ В. Д. Х., ЕГН *****, сумата от **55 000лв.** /петдесет и пет хиляди лева/ и 5/ М. Д. Х., ЕГН *****, сумата от **55 000лв.** /петдесет и пет хиляди лева/, представляващи разликата между вече изплатените и реално дължимите обезщетения в размер на по 150 000 лв. за всеки един от ищите, за претърпените от тях **неимуществени вреди**, изразяващи се във емоционални болки и страдания от загубата на техния наследодател - съпруг за първата ищца и баща за останалите ищци – Д. Х. С., починал на 08.10.2020г. в резултат на ПТП, настъпило на 03.10.2020г. в гр. Варна, в района на Аспарухов мост по вина на водача на автомобил ***** с рег. No ***** – Й.С.С., като отговорността на виновния водач към момента на инцидента е застрахована при ответника по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, ведно със законната лихва върху

всяка от главниците, считано от датата на предявяване на доброволната претенция пред застрахователя - 04.11.2020г. до окончателното изплащане на задължението.

В рамките на производството от ответника е направено **възражение за съпричиняване** с правно основание **чл. 432 ал.2 от КЗ вр. чл. 51 ал.2 от ЗЗД**, доколкото се твърди, че починалият Д. С. се е движил небезопасно по пътното платно и/или не бил използвал обезопасителна каска и/или бил действал в ситуация на небезопасна среда на работа, като мястото на ремонта не било надлежно сигнализирано, с което допринесъл за получените от него увреждания.

ИЩЦИТЕ твърдят, че на 03.10.2020г., в град Варна (в района на Аспарухов мост) е настъпило ПТП, при което е починал Д. Х. С., ЕГН ***** - съпруг на Г. С. и баща на Ю. Д., Н. Х., В. Х. и М. Х.. Виновен за настъпилото ПТП е водачът на автомобил "*****", с рег. № ***** - Й.С.С.. Същата била управлявала процесния автомобил по автомагистрала „Черно море“ в лявата пътна лента в посока от гр. Варна към гр. Бургас. По същото време в района на Аспарухов мост се извършвали ремонтни дейности, в които като работник бил участвал Д. Х. С.. За целта на ремонта била затворена част от дясната пътна лента в района на разклона на ж.к. Аспарухово, което е било обозначено със съответните заграждения, обозначителни табели и конуси. Д. Х. С. е бил с надлежно поставена светлоотразителна жилетка. Управлявайки процесния автомобил, Й.С. навлязла в описания участък с несъобразена скорост, започнала движение Н.сно с цел да се включи в разклона, игнорирала обозначенията, че пътят е в ремонт и ударила работещия в участъка Д. Х. С., като причинила смъртта му. С Присъда № 75/25.11.2021 г., по НОХД № 1020/21 г. ОС Варна, влязла в сила на 13.08.22 г., вината на Й.С.С. за причинената по непредпазливост смърт на Д. Х. С. била безспорно установена. Справка в електронната система на Гаранционен фонд показала, че автомобил "*****", с рег. № ***** имал валидна към момента на събитието застраховка "Гражданска отговорност" на водачите в "Дженерали Застраховане" АД. Това обстоятелство ангажирало отговорността на дружеството за настъпилите имуществени и неимуществени вреди. До смъртта си Д. С. полагал фактическа грижа и практически ежедневно подпомагал своето семейство, включително и финансово. Заедно със съпругата си - Г. отгледал и възпитал децата си, помогнал на всяко едно от тях да създаде собствено семейство. Радвал се на многобройни внуци, бил активен човек, който до смъртта си всеки ден работил и градил за семейството си. Д. С. бил глава на голямото си семейство в пълния смисъл на думата, обичан и уважаван и поради тази причина внезапната му и трагична смърт оставила неговите близки дълбоко наранени и опечалени. Загубата от смъртта му не можела и нямала да бъде преодоляна с времето от нито един от ищите. Цялото семейство, всеки един от ищите и към момента преживявал тежко загубата. С изрично искане за определяне и изплащане на застрахователно обезщетение била предявена доброволна претенция пред ответното дружество - вх. № 3108033891/04.11.2020 г. За отправените претенции били образувани застрахователни щети с номера: 210737842, 210737845, 210737848, 210737850, 210737852. Към настоящия момент ответното дружество било изплатило на всеки един от ищите обезщетения за неимуществени вреди, които

частично репарирали претърпените болки и страдания, както следва: - на Г. А. С. сумата от 110 000 лева; - на Ю. Д. Д. сумата от 95 000 лева; - на Н. Д. Х. сумата от 95 000 лева; - на В. Д. Х. сумата от 95 000 лева; - на М. Д. Х. сумата от 95 000 лева. Обезщетенията, обаче, не били справедливи и претендират по-висок размер. Настъпилото ПТП, валидната застраховка "Гражданска отговорност" на виновния автомобил и претърпените неимуществени вреди били правопораждащите факти, които давали право и основание на ищите да претендират застрахователно обезщетение. Извършеното от ответното дружество извъсъдебно изплащане на обезщетения представлявало признаване на претенцията им по основание, като между страни оставал висящ единствено въпросът за справедливият размер на обезщетение за претърпените от всеки един от ищите болки и страдания.

В срока по чл. 367 от ГПК, по делото от **ОТВЕТНИКА** е постъпил отговор на исковата молба, в който оспорва исковете по основание и размер. Твърди, че исковете са неоснователни, защото е налице пълно изпълнение на задълженията на застрахователя по задължителна застраховка Гражданска отговорност на автомобилистите, полица №BG/08/*****. Видно от преводните нареждания - пет броя, след като е разгледал претенциите на всеки един от ищите, Застрахователят е отчетел всички субективни и обективни предпоставки и е определил за всеки един от тях справедливо и адекватно обезщетение за неимуществени вреди, което е изплатил, както следва: - на 09.03.2021г. по преписка №210737852 на Г. А. С. -110 000 лева; - на 08.03.2021 г. по преписка № 210737848 на Ю. Д. Д. - 95 000 лева; - на 08.03.2021 г. по преписка №210737850 на Н. Д. Х. - 95 000 лева; - на 08.03.2021г, по преписа №210737842 на В. Д. Х. - 95 000 лева; - на 08.03.2021 г. по преписка №210737842 на М. Д. Х. - 95 000 лева. В този смисъл не оспорва действието на полица №BG/08/***** по задължителна застраховка Гражданска отговорност на автомобилистите, валидна към дата на ПТП, за л.а. *** с д.к. *. Оспорва претендирания в настоящото производство размер на неимуществени вреди от всеки един ищец над сумите, изплатени от застрахователя и тяхното основание. Счита, че тези искове били завишени, необективни, неотговарящи на социалната среда, в която бил живял пострадалия, а и самите ищци, преди да настъпи вредоносния резултат от ПТП, така и на критериите, които ППВС № 4/68 г. за обобщаване на практиката по определяне на обезщетенията за имуществени и неимуществени вреди от неправомерно увреждане въвежда, за прилагане на принципа на справедливост. При определяне и изплащане размера на неимуществените вреди, Застрахователят бил отчетел и взел предвид редица факти и обстоятелства, които индивидуализират претендиращите. Отчетени били както родствените връзки, така и общуването и споделянето на битови навици, и духовна близост и зависимост между лицата. Видно от данните, съдържащи се в Удостоверение за наследници, пострадалият живеел на различни адреси, от този на децата, дори в различни населени места, отделно възрастта на всяко едно от децата предполагала самостоятелност, вкл. отдаване на семейство, отглеждане на деца и пр., които обстоятелства ги отдалечавали като зависимост както емоционална, така и финансово битова и това бил нормалния ход на живота. Прави и възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалото лице – твърди, че Д. С. не се бил движил безопасно и обезопасено по пътното

платно (от магистрален тип, извън населено място). Твърди също, че починалият Д. Х. С. не бил използвал обезопасителна каска, което било довело до липса на защита и било допринесло за получаването на тежки увреди в черепно-мозъчната област, които били довели до фаталния за него край, няколко дни след катастрофата. От трета страна, пострадалият не бил проявил внимание при осъществяване на възложената му дейност и бил действал в ситуация на необезопасена среда на работа, като мястото на ремонта не било надлежно сигнализирано и самият той надлежно обезопасен, а това било нарушение на безопасността на труда, съгласно чл. 33 от ЗЗБУТ. Уточнява, че при определяне на размера на неимуществените вреди застрахователят не бил приложил съпричиняване, поради което ако бъдело прието от съда, това би довело до допълнително намаляване на размера на обезщетенията на ищите. Оспорва исквете за лихви, като сочи, че са неоснователни, доколкото неоснователни били и главните икове, но и защото лихви за забава би се дължала само ако застрахователят е изпаднал в такава поради бездействие или отказ да се плати, които обстоятелства не били налице по конкретните казуси. Претенциите на ищите били решени по правилата и в сроковете по Кодекса за застраховането, и поради договорната отговорност, не можело да се твърди, че застрахователят е в забава. След предявяване на претенцията по чл. 380 от ГПК, предвид липсата на каквито и да е доказателства относно механизма на ПТП, застрахователят бил изискал доказателства по чл. 106, ал. 3 от КЗ, поради което и в срока по чл. 496, ал. 1 от КЗ, той бил изпълнил всички свои задължения. Ищите били надлежно уведомявани за всяко решение на застрахователя. Ето защо намира исковите за неоснователни и недоказани по отношение както на главниците, които се претендират от всеки един от тях, така и по отношение на лихвите и началния момент от който се претендират. Твърди, че не дължи разноски, доколкото не е дал повод за завеждането на исковите. Моли за отхвърляне на исковата претенция, поради изложените съображения.

В срока по чл. 372 от ГПК, по делото от **ИЩЕЦА** е постъпила допълнителна искова молба, с която поддържа изведените с исковата молба фактически и правни твърдения. Оспорва твърденията на ответника, изложени в отговора. Относно възражението за непоставена предпазна каска, счита, че същото е неоснователно първо поради факта, че каската по отношение на строителен работник не била предназначена за защита от ПТП, а след това и защото намиращите се на платното за движение на автомобили лица, независимо дали са пешеходци или по друг повод нямат задължение да носят предпазни каски, съгласно ЗДвП. Счита, че застрахователят бил запознат с практиката по аналогични случаи, която не отговаряла на определеното и изплатено застрахователно обезщетение. Дружеството било взело решение да редуцира справедливия размер отчитайки нещо, което нарича „социална среда“ и в този смисъл действията му били проява на дискриминация.

В срока по чл. 373 от ГПК, по делото от **ОТВЕТНИКА** е постъпил отговор на допълнителна искова молба, с който поддържа всички направени с отговора възражения.

В съдебно заседание ищите се представляват от процесуални представители, които поддържат предявените икове, молят за уважаването им и за присъждане на разноски по

представен списък. В открито съдебно заседание за ответника не се явява законен или процесуален представител, депозира писмено становище, с което оспорва исквете, поддържа подадените отговори, като моли за отхвърляне на претенциите и за присъждане на разноски по представен списък.

Съдът, въз основа на твърденията и възраженията на страните, събраните доказателства, ценени в съвкупност и по вътрешно убеждение, намира за установено следното **от фактическа и правна страна:**

Съобразно чл.432 КЗ, увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност" при спазване на изискванията на чл. 380. Същевременно, разпоредбата чл.429, ал.1 КЗ, предвижда, че застрахователят по договора за застраховка "Гражданска отговорност" се задължава да покрие в границите на определената в застрахователния договор застрахователна сума отговорността на застрахования за причинените от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди, които са пряк и непосредствен резултат от застрахователното събитие.

От законодателя е въведена допълнителна, специална предпоставка за допустимост на прекия иск на пострадалия срещу застрахователя на гражданската отговорност на виновния водач на МПС. Съобразно разпоредбите на чл.498, ал.3 КЗ вр. чл.496 КЗ вр. чл.380 КЗ, е предвидено да изтече определен период от време от сезирането на застрахователя за доброволно уреждане на отношенията, а именно тримесечен срок, след изтичането на който са допустими за разглеждане съдебните претенции. В този смисъл на първо място съдът следва да прецени дали е допустим предявеният иск, т.е. ищецът следва да представи надлежни доказателства, че е сезирал застрахователя с искане за изплащане на застрахователно обезщетение, както и че е изтекъл срока по чл. 498 ал.3 вр. чл. 496 КЗ.

В процесния случай, ищите са отправили писмена застрахователна претенция към ответника на 04.11.2020г. за изплащане на обезщетение за неимуществени вреди, като съответно и ответникът е изплатил обезщетения на всеки от ищите на 08.03.2021г. и 09.03.2021г., като спорът между страните касае размерите на дължимите обезщетения. Исковата молба е депозирана на 17.10.2022г., т.е. в съответствие с установените в чл. 498 ал.3 от КЗ предпоставки – при условията на несъгласие с определения и изплатен размер на обезщетение, поради което и предявеният иск е допустим.

Прието е за безспорно и ненуждаещо се от доказване, че на 03.10.2020г. в град Варна, при управление на моторно превозно средство - лек автомобил марка „***" модел „***" с рег. № *****, Й.С.С., ЕГН *****, нарушила правилата за движение по пътищата: - Чл. 20, ал. 2, изр. 1, предл. 5 и предл. 6, от ЗДвП - Водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие, и с това причинила по непредпазливост смърт на Д. Х. С. с ЕГН: *****, като след Д.ието е направила всичко, зависещо от нея за оказване помощ на пострадалия, доколкото е налице влязла в сила присъда No 75 /

25.11.2021г. по НОХД No 1020/2021г. по описа на ОС – Варна, изменена с Решение No 109 / 04.07.2022г., постановено по ВОХД No 80 / 2022г. на Апелативен съд – Варна, която на основание чл.300 от ГПК обвързва съда с установеното в нея десетно дееца, Дието и настъпилите последици.

Приети за безспорни и ненуждаещи се от доказване са и следните факти и обстоятелства - **1/** наличието на валидно, към датата на произшествието, застрахователно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност" при ответника по полица №BG/08/*****, за лек автомобил „****“, с рег. No *****, със срок на действие до 22.10.2020г., както и настъпилото ПТП на 03.10.2020г. в срока на действие на застраховката; **2/** наследници по закон на починалия Д. Х. С. са съпругата му - Г. А. С., и неговите деца - Ю. Д. Д., Н. Д. Х., В. Д. Х. и М. Д. Х.; **3/**застрахователят доброволно е изплатил на всеки от ищите обезщетение за неимуществени вреди, както следва: - на 09.03.2021г. по преписка №210737852 на Г. А. С. -110 000 лева; - на 08.03.2021 г. по преписка № 210737848 на Ю. Д. Д. - 95 000 лева; - на 08.03.2021 г. по преписка №210737850 на Н. Д. Х. - 95 000 лева; - на 08.03.2021г, по преписа №210737842 на В. Д. Х. - 95 000 лева; - на 08.03.2021 г. по преписка №210737842 на М. Д. Х. - 95 000 лева.

С оглед на безспорните обстоятелства по делото, и предвид подлежащите на установяване от ищите факти и обстоятелства и разпределената им доказателствена тежест, то съдът намира, че претенцията за изплащане на обезщетение е доказана по своето основание, като спорен между страните е единствено размерът на това обезщетение.

За установяване на преживените от ищите болки и страдания, по тяхно искане е разпитана в рамките на проведеното открито съдебно заседание на 27.02.2023г. свидетелката Ю.С.А., която е втора братовчедка на починалия Д. Х. С.. Искането за разпит на други свидетели не се поддържа от ищите. От нейните показания, които съдът кредитира се установява, че преди смъртта на Д., семейството му е било много сплотено – имал четири деца със съпругата си Г.. Отгледали ги заедно в с.Царевци, но като пораснали и се задомили всяко живеело в отделна къща. След 2000г.-2002г. Г. и Д. се преместили в с. Чернево. След смъртта на Д., Г. се върнала в с. Царевци. Свидетелката пояснява, че семейството на Д. и Г. празнували заедно със семействата на децата си всички празници. Въпреки че били в различни села Д. винаги е помагал на децата си за отглеждането на внуците и бил опора и подкрепа в полагането на грижите за тях. Свидетелката сочи, че всички ищци били дълбоко опечалени от загубата на техния съпруг и баща, като отказвали да се веселят. Свидетелката редовно се събирала с ищите и имала преки наблюдения, че ищите били много тъжни, като на погребението всички много плакали. В. дори посетила лекар, заради състоянието си.

Съобразно разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД обезщетение за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. С Постановление No 4 от 23.12.1968г. на Пленума на Върховния съд, което е постановено при действието на отменения ЗУС и е определено като задължително за съдилищата, съобразно Тълкувателно Решение No 1 от 2010г. по тълк.д. 1 / 2009г. на ВКС, са дадени надлежни разяснения за критериите, от които следва да се ръководи съда при определяне на размера на обезщетението по справедливост. Според

мотивите в посоченото постановление, понятието "справедливост" не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. В тази връзка съдът съобрази, че към датата на неговата смърт Д. Х. С. е бил на 56г., а неговите деца пълнолетни и създали семейства. Няма данни да е страдал от каквито и да е заболявания, като е бил жизнен и енергичен, помагал на децата си в отглеждането на внуците, макар и вече да са живели в различни населени места. Както се установява и от гласните доказателства разширеното семейство на ишците е било сплотено, като не се установяват никакви различни от нормалните за възприетото за обществото ни отношения между вече възрастни родители и деца, създали собствени семейства с техни деца. По отношение на съпругата на Д. също не се установява отношения извън обичайните съпружески такива за възрастта, на която са били към 2020г. Липсват данни ишците да са провеждали лечение, нуждата от което да е предизвикана от заболявания, настъпили в резултат на преживения емоционален стрес от загубата на член на семейството. Безспорно, че загубата на любим човек нормално предизвиква емоционално състояние на печал и скръб и е тежък момент в живота на всеки човек – да загуби съпруг или родител. В случая, децата на починалия не са непълнолетни и всяко е поело собствен път. За да определи размер на обезщетение за неимуществените вреди, съдът съобрази и практиката на съдилищата, както и широките граници, в които варират, с оглед на конкретните обстоятелства, при които е настъпила смъртта, възрастта на починалия и всички други релеванти за случая факти. След като взе предвид обсъдените по-горе такива, съдът счита, че в процесната хипотеза, не се установиха обстоятелства, които да обосноват размери на претендирани от ишците обезщетения, различни от вече изплатените им, а именно за съпругата – 110 000 лв. и за всяко от децата по 95 000 лв.

Следва и обоснован извод и за неоснователност на предявените искиове, предвид, че съдът възприема за справедливи размерите, вече изплатени на ишците.

Доколкото са неоснователни предявените искиове и възражението за съпричиняване не следва да се разглежда, предвид, че същото е с характер единствено на процесуално средство за защита срещу евентуалната основателност на претенцията и няма как да повлияе на размера на вече определеното и изплатено от ответника обезщетение.

Предвид неоснователността на главните искиове, такива се явяват и акцесорните претенции за лихва.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 78, ал.3 от ГПК в полза на ответника се дължат разноски, за които се представя и списък с разноски /л. 361/. Претендират се разноски за издадените съдебни удостоверения / 10лв./, заплатени депозити за приетите СМЕ /400лв./, САТЕ /560лв./ и СТЕ /550лв./, както и Ю.сконсултско възнаграждение, което съдът определя на 300 лв. или общо размерът на дължимите разноски е 1820 лв. Доколкото претенцията на ишцата – съпруга е в по-малък размер от тази на останалите ишци, които претендират еднакъв размер, то и тя следва да бъде осъдена да заплати съответната част от общия размер на разноските или сумата от 280 лв. , а останалите четирима ишци отговарят

поровно за остатъка или всеки от тях за по 385 лв. Държавната такса за производството остава за сметка на бюджета на съда, доколкото ищците са освободени от заплащане на държавни такси и разноски, на основание чл. 83 ал.1 т.4 от ГПК.

По изложените съображения съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от 1/ Г. А. С., ЕГН *****, адрес: *****, тел: *****; 2/ Ю. Д. Д., ЕГН *****, с адрес: *****, тел: +*****; 3/ Н. Д. Х., ЕГН *****, с адрес: *****, тел. *****; 4/ В. Д. Х., ЕГН *****, с адрес: *****, тел. *****, и 5/ М. Д. Х., ЕГН *****, с адрес: *****, тел. *****, срещу „Дженерали застраховане“ АД, ЕИК 030269049, с адрес: гр. София, бул. „Княз Александър Дондуков“ No 68, представлявано заедно от Ж. М. Д. и Ю. К. К., обективно кумулативно съединени **искове с правно основание чл.432 от КЗ и чл.86 от ЗЗД** за осъждане на ответника да заплати на: 1/ Г. А. С., ЕГН *****, сумата от **40 000 лв.** /четиридесет хиляди лева/, 2/ Ю. Д. Д., ЕГН *****, сумата от **55 000лв.** /петдесет и пет хиляди лева/, 3/ Н. Д. Х., ЕГН *****, сумата от **55 000лв.** /петдесет и пет хиляди лева/, 4 / В. Д. Х., ЕГН *****, сумата от **55 000лв.** /петдесет и пет хиляди лева/, и 5 / М. Д. Х., ЕГН *****, сумата от **55 000лв.** /петдесет и пет хиляди лева/, представляващи разликата между вече изплатените и реално дължимите обезщетения в размер на по 150 000 лв. за всеки един от ищците, за претърпените от тях **неимуществени вреди**, изразяващи се във емоционални болки и страдания от загубата на техния наследодател - съпруг за първата ищца и баща за останалите ищци – Д. Х. С., починал на 08.10.2020г. в резултат на ПТП, настъпило на 03.10.2020г. в гр. Варна, в района на Аспарухов мост по вина на водача на автомобил ***** с рег. No ***** – Й.С.С., като отговорността на виновния водач към момента на инцидента е застрахована при ответника по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, ведно със законната лихва върху всяка от главниците, считано от датата на предявяване на доброволната претенция пред застрахователя - 04.11.2020г. до окончателното изплащане на задължението, **КАТО НЕОСНОВАТЕЛНИ**.

ОСЪЖДА Г. А. С., ЕГН *****, адрес: *****, тел: *****, **ДА ЗАПЛАТИ** на „Дженерали застраховане“ АД, ЕИК 030269049, с адрес: гр. София, бул. „Княз Александър Дондуков“ No 68, представлявано заедно от Ж. М. Д. и Ю. К. К., сумата от **280 лв.** /двеста и осемдесет лева/, представляваща съразмерната част от сторените от ответника разноски в настоящото производство, **на осн. чл. 78, ал.3 от ГПК**.

ОСЪЖДА Ю. Д. Д., ЕГН *****, с адрес: *****, тел: +*****; Н. Д. Х., ЕГН *****, с адрес: *****, тел.

*****; В. Д. Х., ЕГН *****, с адрес: *****, тел. *****, и М. Д. Х., ЕГН *****, с адрес: *****, тел. *****, ДА ЗАПЛАТЯТ на „Дженерали застраховане“ АД, ЕИК 030269049, с адрес: гр. София, бул. „Княз Александър Дондуков“ No 68, представлявано заедно от Ж. М. Д. и Ю. К. К., сумата от общо **1540 лв. /хиляда петстотин и четиридесет лева/, или всеки от тях по 385лв. /триста осемдесет и пет лева/**, представляваща съразмерната част от сторените от ответника разноски в настоящото производство, **на осн. чл. 78, ал.3 от ГПК.**

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Апелативен съд - Варна в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Варна: _____